

Veľmi živo si pamätam deň, keď sme pripravili prvú tenkú vrstvu vysokoteplotného supravodiča v roku 1987. Bolo to krátko po objave vysokoteplotnej supravodivosti a skoro každé pracovisko na svete sa snažilo pripraviť vysokoteplotný supravodič vo forme tenkej vrstvy. Uspešných v tom čase bolo len pár. Niektorí z oddelenia, ktoré sa dovtedy zaoberalo klasickými supravodičmi neverili, niektorí sa už cítili vyčerpane pri tej naháňačke a zobrali si krátku dovolenku. Avšak Štefan Beňačka, ktorý mal v tom čase 54 rokov, bol plný mladíckeho elánu, nechal administratívu vedúceho oddelenia na stole a plne sa zapojil do experimentov a povzbudzoval ostatných. V ten deň sme ostali večer už len dvaja. Ja som modifikoval prípravu experimentov a Štefan meral. Po každom meraní sme sa poradili ako ďalej a pustili sme sa do ďalšieho kola. Možno pol hodinu pred polnocou sme zaregistrovali, že character meranej R-T závislosti sa oproti predošlým meraniam zmenil a odpor rýchlo klesá dolu. Obaja sme tlačili očami ten odpor dolu. Podarilo sa, vrstva bola supravodivá (prvá v Československu a jedna z prvých v Európe). Bol to taký okamžik šťastia. Oči nám svietili.... Za chvíľu sme zistili, že sme veľmi hladní a unavení. Veľmi som v tej chvíli Štefana obdivoval za jeho zanietenie. Ja som bol predsa len o 15 rokov mladší. Na druhý deň doobeda sa konal československý seminár o vysokoteplotnej supravodivosti na EIÚ (konal sa každý týždeň v inom meste) a akademik Benda slávnostne na konci seminára oznámil náš výsledok. Myslím teraz často na ten deň, a hlavne v týchto dňoch mám tie momenty pred očami a verím, že ten jeho elán a oduševnenie sa prenesie aj na mladšie generácie.

S úctou spomína

Štefan Chromik